

Книгата на Даниил — седемдесет и седмо число

Разкриване на пророческия паралел: Лаодикийският адвентизъм през 1863 г. и библейската типология

Jeff Pippenger
2024-02-10

Бунтът на лаодикийския адвентизъм през 1863 г. е бил предобразен чрез проклятието, произнесено против възстановяването на Ерихон.

И Исус ги закле в онова време, като каза: Проклет пред Господа да бъде онзи човек, който стане и съгради този град Йерихон; с първородния си ще положи основите му, и с най-младия си син ще постави портите му. Исус Навин 6:26.

Бунтът на лаодикийския адвентизъм през 1863 г. е бил предобразен чрез това, че строителите отхвърлиха крайъгълния камък.

Исус им казва: Не сте ли никога чели в Писанията: „Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла; от Господа е това, и чудно е в нашите очи“? Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му. Матей 21:42, 43.

Бунтът на лаодикийския адвентизъм през 1863 г. е бил предобразен от златното теле на Аарон.

Защото ми казаха: Направи ни богове, които да вървят пред нас; понеже за този Мойсей, човека, който ни изведе из Египетската земя, не знаем какво е станало с него. А аз им казах: Който има злато, нека го свали. И тъй, те ми го дадоха; тогава го хвърлих в огъня, и излезе това теле. И когато Мойсей видя, че народът беше разпасан, (защото Аарон го беше направил разпасан за срам между враговете му), Изход 32:23–25.

Бунтът на лаодикийския адвентизъм през 1863 година бе предобразен от двата златни телци на Еровоам.

Ако този народ отива да принася жертви в дома Господен в Йерусалим, тогава сърцето на този народ ще се обърне отново към господаря им, към Ровоам, юдовия цар; и те ще ме убият и ще се върнат пак при Ровоам, юдовия цар. Затова царят се посъветва, направи две златни телета и им каза: Твърде много е за вас да ходите горе в Йерусалим; ето твоите богове, Израилю, които те изведоха от египетската земя. И едното постави във Ветил, а другото сложи в Дан. 3 Царе 12:27–29.

Бунтът на лаодикийския адвентизъм през 1863 г. е бил предобразен от пророка от Юда, който умря между ослицата и лъва.

И стана, след като яде хляб и след като пи, че му оседла магарето, сиреч за пророка, когото бе върнал обратно. И когато той си отиде, лъв го срещна по пътя и го уби; и трупът му беше хвърлен на пътя, а магарето стоеше до него, и лъвът също стоеше до трупа. 3 Царе 13:23, 24.

Бунтът на лаодикийския адвентизъм през 1863 г. е бил предобразен от десетото изпитание на древния Израил, с което започна тяхното скитане в пустинята.

Но, колкото е вярно, че Аз живея, цялата земя ще се изпълни със славата Господня. Понеже всички онези мъже, които видяха славата Ми и знаменията Ми, които извърших в Египет и в пустинята, и Ме изкушаваха вече десет пъти, и не послушаха гласа Ми, наистина няма да видят земята, за която се заклех на бащите им; нито някой от онези, които Ме разгневиха, ще я види. Но слугата Ми Халев, понеже в него имаше друг дух и Ме последва докрай, него ще въведа в земята, в която влезе; и потомството му ще я наследи. Числа 14:21–23.

Апостол Павел учеше:

А всички тия неща им се случиха за примери; и бяха написани за наше наставление, върху които са дошли последните времена. 1 Коринтяни 10:11.

Коментирайки този пророчески принцип, сестра Уайт каза:

„Всеки от древните пророци говореше по-малко за своето време, отколкото за нашето, така че тяхното пророкуване е в сила за нас. „А всичко това им се случваше като образи; и се написа за поука на нас, върху които са стигнали последните времена на света.“ 1 Коринтяни 10:11. „На тях им се откри, че не на себе си, а на нас служеха с това, което сега ви се възвести чрез онези, които ви проповядваха благовестието чрез Светия Дух, изпратен от небето — неща, в които ангелите желаят да надникнат.“ 1 Петрово 1:12....

„Библията е събрала и е свързала заедно своите съкровища за това последно поколение. Всички великите събития и тържествени действия от историята на Стария завет са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни.“ Selected Messages, book 3, 338, 339.

Вестта за късния дъжд, според Исаия, е вест, защото той посочва, че нечестивите ще откажат да я чуят, и описва тази вест като „правило върху правило“.

Кого ще научи Той на знание? и кого ще направи да разбере учение? Отбитите от млякото, отдръпнатите от гърдите. Защото заповед трябва да бъде върху заповед, заповед върху заповед; правило върху правило, правило върху правило; тук малко и там малко; защото със заекващи устни и с друг език ще говори на този народ. На които каза: Това е покоят, с който можете да успокоите уморения; и това е освежаването; но те не искаха да чуят. Но словото Господне беше за тях заповед върху заповед, заповед върху заповед; правило върху правило, правило върху правило; тук малко и там малко; за да отидат, и да паднат назад, и да бъдат съкрушени, и уловени в примка, и хванати. Исаия 28:9–13.

От шестте линии, които току-що установихме, а има, разбира се, и други, които не сме посочили, една подчертава 1863 година като края на прогресивно изпитание, довело до скитане в пустинята. Две подчертават как един предишен заветен народ е бил отминат и заменен от нов избран народ. Една отбелязва проклятие за възстановяването на нещо, което е било предназначено да остане разрушено и изоставено под Божието проклятие така, както е било, а друга отбелязва проклятие за завръщане там, където ти е било забранено да отидеш. Две дават примери за фалшификати на двете плочи на Десетте заповеди, които представляваха двете плочи на Авакум.

Златните телци на Аарон и Еровоам представляват фалшив образ на ревност, който представяше фалшивата карта от 1863 година. Когато бъдат събрани заедно, двамата свидетели — Аарон и Еровоам — учат, че двете таблици на Авакум представляват една таблица, по същия начин, по който двете плочи на Десетте заповеди представляват един Божи закон. Заедно те стават един символ, който се състои от две, когато бъдат събрани заедно. Същата пророческа динамика на двете плочи на Божия закон съществува и в двете таблици на Авакум, и заедно фалшификатите на Аарон и Еровоам разглеждат това пророческо явление.

Първото поколение на адвентизма е било прообразено чрез образа на ревността в осма глава на Езекиил. Видението, което започва на петия ден от шестия месец, в шестата година, в осма глава на Езекиил, продължава в девета глава, където е представено запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Когато разглежда илюстрацията на запечатването в девета глава, Сестра Уайт включва онази черта от Божия характер, която показва, че именно върху третото и четвъртото поколение Бог извършва съд над непокорните. Следователно тя включва истината, непосредствено свързана с втората заповед — заповедта, която забранява поклонението на идоли, каквито бяха златните телци на Аарон и на Йеровоам.

„И извика към мъжа, облечен в ленена дреха, който имаше писарска мастилница при хълбока си; и Господ му каза: Мини през средата на града, през средата на Ерусалим, и постави белег върху челата на онези мъже, които въздишат и плачат заради всички мерзости, които се вършат в него. А на другите каза, така че чух: Минете след него през града и поразявайте; окото ви да не щади, нито да имате милост: избийте свършено старци и младежи, девиси и малки деца, и жени; но не се приближавайте до никого, върху когото е белегът; и започнете от Моето светилище. Тогава започнаха от старейшините, които бяха пред дома.“

„Исус е на път да напусне престола на милостта в небесното светилище, за да облече одеждите на възмездието и да излее Своя гняв чрез съдби върху онези, които не са откликнали на светлината, която Бог им е дал. „Понеже присъдата против злото дело не се изпълнява скоро, затова сърцето на човешките синове е напълно предадено да върши зло.“ Вместо да бъдат смекчени от търпението и дълготърпението, които Господ е проявявал към тях, онези, които не се боят от Бога и не обичат истината, закоравяват сърцата си в своя зъл път. Но дори и Божието дълготърпение има граници, и мнозина престъпват тези предели. Те са преминали границите на благодатта и затова Бог трябва

да се намеси и да защити Своята собствена чест.“

„За аморейците Господ каза: „В четвъртото поколение те ще се върнат тук, защото беззаконието на аморейците още не се е изпълнило.“ Макар този народ да се отличаваше с идолопоклонството и покварата си, той още не бе препълнил чашата на своето беззаконие и Бог не желаше да даде заповед за пълното му изстребление. Народът трябваше да види божествената сила проявена по явен начин, за да остане без извинение. Състрадателният Създател бе готов да търпи беззаконието им до четвъртото поколение. Тогава, ако не се видеше промяна към по-добро, Неговите съдби щяха да паднат върху тях.“

„С безпогрешна точност Безкрайният все още държи сметка на всички народи. Докато Неговата милост се предлага с призови към покаяние, тази сметка ще остане открита; но когато числата достигнат определена граница, която Бог е установил, започва служението на Неговия гняв. Сметката се затваря. Божественото търпение престава. Няма вече застъпване на милост в тяхна полза.

„Пророкът, прониквайки с поглед през вековете, видя това време представено пред видението си. Народите на този век са били получатели на безпримерни милости. Най-избраните от небесните благословения са им били дадени, но срещу тях са записани нарастваща гордост, користолюбие, идолопоклонство, презрение към Бога и низка неблагодарност. Те бързо приключват сметката си с Бога.

„Но онова, което ме кара да треперя, е фактът, че онези, които са имали най-голямата светлина и привилегии, са се заразили с преобладаващото беззаконие. Под влиянието на несправедните около тях мнозина, дори и от онези, които изповядват истината, са станали хладни и са повлечени от силното течение на злото. Всеобщото презрение, хвърляно върху истинското благочестие и святост, води до това, че онези, които не поддържат тясна връзка с Бога, губят почитта си към Неговия закон. Ако следвах светлината и се покорявах на истината от сърце, този свят закон би им се струвал още по-скъпоценен именно когато е така презиран и отхвърлян. Колкото по-явно става неуважението към Божия закон, толкова по-отчетлива става разграничителната линия между онези, които го пазят, и света. Любовта към божествените предписания нараства у една класа тъкмо според това, както презрението към тях нараства у друга класа.“

„Кризата бързо приближава. Бързо нарастващите показатели показват, че времето за Божието посещение почти е настъпило. Макар и неохотно да наказва, все пак Той ще накаже, и то скоро. Онези, които ходят в светлината, ще видят признаците на приближаващата опасност; но те не трябва да седят в спокойно, безгрижно очакване на разрухата, утешавайки се с убеждението, че Бог ще закриля Своя народ в деня на посещението. Съвсем не. Те трябва да осъзнаят, че е техен дълг да се трудят прилежно, за да спасяват други, като с твърда вяра гледат към Бога за помощ. „Голямо е действието на усърдната молитва на праведния.““

„Квасът на благочестието не е изгубил напълно своята сила. Във време, когато опасността и потиснатостта на църквата са най-големи, малката група, която стои в

светлината, ще въздиша и ще плаче поради мерзостите, които се вършат в земята. Но най-вече техните молитви ще се възнасят за църквата, защото нейните членове постъпват по начина на света.

„Усърдните молитви на това вярно малцинство няма да бъдат напразни. Когато Господ излезе като Отмъстител, Той ще дойде и като Защитник на всички онези, които са опазили вярата в нейната чистота и са се запазили неосквернени от света. Именно в това време Бог е обещал да въздаде правосъдие на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, макар и дълго да ги търпи.

„Заповедта е: „Премини през средата на града, през средата на Ерусалим, и постави белег на челата на мъжете, които въздишат и плачат за всички мерзости, които се вършат сред него.“ Тези, които въздишаха и плачеха, бяха излагали словата на живота; те бяха изобличавали, съветвали и умолявали. Някои, които бяха безчестили Бога, се покаяха и смириха сърцата си пред Него. Но славата Господня бе отстъпила от Израил; макар мнозина все още да продължаваха външните форми на религията, Неговата сила и присъствие липсваха.“ Свидетелства, том 5, 207–210.

За да се разграничи правилно видението за запечатването, както е изложено от Езекиил, необходимо е да се разберат четирите поколения на адвентизма. Сестра Уайт започва откъса, който избрахме, с пряко позоваване на девета глава на Езекиил, а частта, която избрахме, също завършва с пряко позоваване на девета глава на Езекиил. В откъса тя казва за Езекиил: „Пророкът, вирайки се през вековете, имаше това време представено пред видението си.“ Езекиил видя обстоятелствата, които настъпват по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

В предишната статия установихме въз основа на три конкретни пасажа от Духа на пророчеството, че Исайевите „пияници на Ефрем“, които в този пасаж са определени като „старците“ и които и в двата пасажа представляват ръководството на Ерусалим (адвентизма), не могат да видят, че предстои могъщо проявление на Божията сила, както в предишните години. В този пасаж самото проявление на Божията сила, което те отказват да видят, ще настъпи като част от Божествения съд, който се стоварва върху тях, защото е заявено, че „народът трябваше да види Божествената сила, проявена по забележителен начин, за да остане без извинение“.

Лаодикийският адвентизъм отказва да види проявлението на късния дъжд, който започна да ръси на 11 септември 2001 година, но те ще видят кулминацията на този дъжд, когато в последните дни вестта на Среднощния вик бъде повторена. Тази вест е ислямът на третото Горко. Не наблюдаваше ли ръководството на древния Израил, което току-що бе разпнало своя Месия, как Светият Дух бе излян на Петдесетница?

Този пасаж посочва църквата, която според контекста е представена от Езекиил като Ерусалим, а членовете вътре в църквата (Ерусалим) са противопоставени на една „малка група“, които също са определени като онези, „които ходят в светлината“, и са „верните малцина“. Библията учи, че „мнозина“ са призвани, но „малцина“ са избрани. Предметът на

пасажа включва Божия гняв, който се излива върху Неговия народ. Народът е навлякъл съда върху себе си, но Бог изрично подчертава, че именно Неговите ангели извършват делото на унищожението. Бог никога не лъже и Той е обещал, че именно Той наказва беззаконието на хората до третото и четвъртото поколение. Да се приписва изпълнението на съда на някой друг, а не на Бога, означава да се отрича Неговият характер и да се внушава, че Той е лъжец.

Пасажът посочва, че когато ангелите-погубители от Езекиил започват да преминават през Ерусалим, именно тогава „започва служението на Неговия гняв“. Божият гняв започва с Ерусалим, който е Неговата църква, а именно лаодикийският адвентизъм.

Защото настъпи времето съдът да започне от Божия дом; и ако първо започне от нас, какъв ще бъде краят на онези, които не се покоряват на Божието евангелие? 1 Peter 4:17.

Божият гняв се извършва от Божиите ангели и когато тяхното дело започне, им се заповядва „поразявайте“, всички, и „нека окото ви не пощади, нито имайте милост: избийте съвсем стар и млад, девиси и малки деца, и жени; но не се приближавайте до никого, върху когото е белегът; и започнете от Моето светилище“. Божият гняв се изпълнява от свети ангели, а онова, което желаем да установим тук, е, че началото на Божието служение на гняв се извършва в четвъртото поколение.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

И ще се случи в деня на Господната жертва, че Аз ще накажа князете и царските синове, и всички, които са облечени в чуждоземно облекло. В същия ден ще накажа и всички онези, които прескачат прага, които пълнят домовете на господарите си с насилие и измама. И ще се случи в онзи ден, казва Господ, че ще се чуе шум от вик откъм Рибната порта, и ридание откъм Втория квартал, и голям трясък от хълмовете. Ридайте, жители на Махтеш, защото целият търговски народ е погубен; всички, които носят сребро, са отсечени. И ще се случи в онова време, че Аз ще претърся Йерусалим със светилници и ще накажа мъжете, които са се втвърдили върху утайката си, които казват в сърцето си: Господ няма да стори добро, нито ще стори зло. Софония 1:8–12.